

Φίλιπ Λεβίν (1928)

Τὸ ξύπνισμα τοῦ ἀγγέλου

Σπουργίτια μαλώσανε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό
μας,
τριαντάφυλλα μπουμπουκίαναν, τὰ κλαδιά τῆς
κερασσιᾶς σκάσανε
φρωτιά καὶ νὰ ἡ ἀνοιξη

καταμεσις σ' ἓνα κακὸ χειμῶνα.
Ἔχουμε θγει καλοί, εἶπε, ἔχουμε
ἀποφύγει τὰ χωράφια, φροντίσει

τὶς προσωπικὲς μας ὑποθέσεις χωρὶς παράπονο
κ' αὐτὸ εἶναι σίγουρα ἡ ἀνταμοιβή μας.
Ἐγὼ δὲν ἤμουν σίγουρος. Ἐπῆρχαν

σκληρὰ γκριζὰ σημάδια στὴν κοιλιὰ
τοῦ προκώωνα μὲ τὴ δαχτυλιδωτὴ οὐρὰ ποὺ
πέθανε
στὰ σκουπίδια, ὑπῆρχε ἄμμος

ἄσπρος σὰ γυαλί λειωμένο ποὺ ἐπιπλέει
στὸ δάξο τοῦ ὑακίνθου,
ὑπῆρχε ἄμμος καὶ στὴν ἴδια μου τὴ γλώσσα

ὅταν ξύπνησα στὴ μία ἢ στὶς δύο
στὸ σκοτάδι, μὲ ρουθούνια φλογωμένα,
τὴ φωνή μου νὰ ρωτᾷ με κραυγῆς.

Δὲν κουνιόταν. Ἔβαλα τὶς κούες μου παλάμες
στὰ ἰσχία τῆς καὶ τὴν κίνησα σιγαλὰ
"Ω, "Ω, "Ω, εἶπε μονάχα

ἀνάμεσα ἀπὸ σφιχτὰ, στεγνὰ χεῖλη. Σεγλι-
στροῦσε
μακριὰ μου. Φοβόμου νὰ κοιτάξω
τὶ πικρὰ φτερεὰ τῆ σήκωναν

καὶ τὴ βγάξαν ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρά μου
καὶ τὴ ζωὴ μου,
ἐνῶ ἡ φωνὴ τῆς σέρνονταν ἀκόμη "Ω, "Ω, "Ω,
σὰν ἔνδυμα νίκης.

Στὴν κόψη

Τ' ὄνομά μου εἶναι Ἐντγκαρ Πόε καὶ γεν-
νήθηκα
Τὸ 1928 στὸ Μίτσιγκαν.
Κανεὶς δὲν ἔδωσε δεκάρα. Ἡ χυλόσουπα ποὺ
ἔτρωγα
Μὲ κράτησε ζωντανὸ, τίποτα δὲ μὲ ζέστανε,
Ὅμως μεγάλωσα, σχεδὸν ὡς ἓνα κ' ἔβδο-
μῆντα,
Καὶ τίποτα στὸν κόσμο δὲ μπορεῖ ν' ἀλλάξει
τὸ βάρος μου.

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια σὲ κοιτάξα,
Ἐκεῖ στὸ γραφεῖο, μολύδι ἰσορροπημένο κ'
ἔτομο,
Ἡ στὸ δημόσιο δρόμο ὅταν προχωροῦσες
μπρός.
Δὲν ἔγραφα σὲ κοιτάξα νὰ κοιτάξεις τ' ἄστρο
Πιστεύοντας πὺς ὁ τροχὸς τῆς μοίρας εἶναι
σταθερὸς.

Σ' εἶδα νὰ σηκώνεσαι ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ νὰ
πλαγιάζεεις.

Σ' ἄκουσα νὰ ψεύδεσαι, ἀκόμη καὶ στὴν κόρη
σου.
Δὲν ἔγραφα, γιατί εἶμαι ὁ Ἐντγκαρ Πόε,
Ὁ Ἐντγκαρ, ὁ τρελὸς, ὁ μεθυσμένος, ὁ ἄ-
σοφος,
Ὅμως ὁ Ἐντγκαρ ποὺ περιμένει στὴν κόψη
τοῦ γέλιου,
Καὶ τίποτα δὲν εἶναι ποὺ νὰ μὴν ξέρει
Αὐτὸς ποὺ τὸ χαρτί του εἶναι πὺ ἀγραφο ἀπ'
τοὺς οὐρανούς ποὺ βρέχουν.

Τὸ ἄλογο

γιά τὸν Ἰταίρο Καθαμότο, ἀνθρωπιστὴ, ποὺ
ἐπέζησε ἀπ' τὴ Χιροσίμα.

Μίλησαν γιά τὸ ἄλογο ζωντανὸ
χωρὶς δέρμα, γυμνὸ, ἄτροχο,
δίχως μάτια κ' ἄφτια, νὰ ζητᾷ
τὸ χᾶδι τοῦ σταυλίτη.
Ντιουφρεζίστε το, εἶπε κάποιος, μὰ αὐτοὶ
τ' ἄφτησαν νὰ φύγει χτυπώντας πάνω
σὲ κουρелиασμένους τοίχους, πολτοποιώντας τὸ
μακρὸ
κρανίο του ἀπὸ τὰ κουτουλητὰ, καθὼς δὲν
ἔβρισκε πέρασμα
ἐκεῖ ποὺ σιδερένιοι φράχτες βίδωναν στὸ
δρόμο καὶ ποδιῶτα γυρνοῦσαν
σὰν ἐρωτηματικά.

Ἄλλοι τὸ σκάσαν καὶ
ἄλλοι κάθησαν χάμω. Τὸ ποτάμι καυγόταν
ὅλη κείνη τὴ μέρα κ' ὡς μέσα στὴ
νύχτα, οἱ πέτρες στέναξαν μιὰ στιγμὴ
κ' ἔμειναν ἥσυχες, κ' ὁ ἥσκιος
τοῦ χεριοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου μῆθε
σ' ἓνα φύλλο.

Τὸ ἄσπρο ἄλογο δὲν ξαναγύρισε
ποτέ, κ' ἀργότερα βρῆκαν
τὸ σταυλίτη, ἡ ράχη του κουρелиασμένη
ἀπὸ μιὰ ὀπλή, τὸ στόμα του ἀνοιγμένο
γύρο ἀπὸ μιὰ κραυγὴ ποὺ δὲν ἄκουσε κανεὶς.

Μίλησαν γιά τὸ ἄλογο πάλι
καὶ πάλι τὰ στόματά τους ἀνοιγαν
σὰν τὰ βράγχια τοῦ ψαριοῦ ποὺ πιάστηκε
πάνω ἀπ' τὸ νερὸ.

Βουήσια λουλούδια
τινάχτηκαν ἀπ' τοὺς κόκκινους λασπότοιχους,
καὶ
εἶπαν νὰ μιὰ καινούργια ζωὴ.

Τζαίημς Ντίκεϋ (1928)

Ὁ οὐρανὸς τῶν ζώων

Ἐδῶ εἶναι. Τὰ ἦρεμα μάτια ἀνοιχτὰ.
Ἄν ἔζησαν σὲ δάσος
εἶναι δάσος.
Ἄν ἔζησαν σὲ κάμπος
εἶναι χορτάρι ποὺ κυλιέται
Κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους αἰώνια.